la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg.4

Venent la teva vida

O com les empreses fan negoci amb les nostres dades personals.

Pàg.5

El bus 91 mantindrà i millorarà la línia

La mobilització del veïnat aconsegueix mantenir i augmentar aquesta històrica línia millorant les connexions amb la xarxa.

Pàg.12

Entrevista

Espai Infantil de Can Batlló

Cultura, a quin preu?

Reflexionem sobre la mercantilització de la cultura i els seus efectes

Tendur (Mireia Tortosa)

Entrades exaurides

Pep Rius

Micro Obert PÀG. 2 / Opinió PÀGS. 3-4 / Biodiversitat barrial PÀG. 9 / Barri creatiu PÀG. 10 / Directoris PÀG. 11 / Entrevista PÀG. 12

★ EDITORIAL

Distribució més propera i accessible

El projecte de la Burxa té la voluntat de ser un espai de comunicació popular, propera, crítica i compromesa. Aquest és el principal motiu pel qual aquest mitjà prioritza la gratuïtat. Però la realització, redacció, maquetació i disseny de La Burxa només té sentit quan arriba a mans de les veïnes dels barris de Sants. Amb la voluntat de millorar la distribució, hem realitzat un seguit de calaixos expenedors de Burxes que en faciliten la distribució a peu de carrer sense que sigui necessari recollir-la en algun local.

De moment, hi ha 6 punts al barri on podeu trobar-hi el número: Can Vies, Can Batlló, l'Horta Alliberada, El Bloc la Bordeta, La Ciutat Invisible i el Kop de mà. Aquest punts de distribució de carrer aniran creixent amb l'objectiu que La Burxa es pugui recollir a tots els barris de Sants de forma fàcil, còmoda i ràpida. Si vols tenir un punt de distribució, posa't en contacte a través del correu electrònic laburxa@gmail.com i te'l facilitarem.

Seguim creixent per millorar la comunicació popular del barri!

★ MICROREFLEXIONS

"El nostre cos és un camp de batalla"

"El arte no es un delito"

"Pensar, atacar, construir"

Si vols col·laborar a la secció de microreflexions de La Burxa ho pots fer enviant la teva proposta al nostre twitter o bé fent-nos arribar fotos dels missatges que et trobes passejant pel barri a laburxa@gmail.com. Participa a La Burxa!

★ MICRO OBERT Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Mudar

Ivet Eroles

Omples caixes de vida passada per llençar-les, guardar-les o bé obrir-les de nou, però ja no al mateix lloc. Sobre el cartró apuntes amb retolador permanent tot allò que hi deixes dins, és la teva manera d'entendre el món, i les ordenes segons el valor i l'ús que tenen per tu. Saps que, inevitablement, algunes caixes quedaran extraviades per sempre, mentre que d'altres les aniràs a obrir corrents al tornar del viatge i les trobaràs allà on pensaves, perquè sempre tindràs un lloc a on tornar. I aquest és un dels fets que marquen la gran diferència; qui pot o no tornar a casa. Perquè hi ha qui marxa per gust i hi ha qui ho fa per sobreviure, perquè la vida, allà on viu, està amenaçada de mort, i una de les maneres de resguardar-la és posar-la a l'exili o migrar a un altre lloc. Sempre hi ha algú que es queda, perquè vol, perquè pot o perquè no ho pot fer de cap altra manera, ja que no queden opcions. I vet aquí que les opcions, a l'hora de triar com i on viure, posen en evidència qui té el privilegi d'elecció.

Aquestes caixes es quedaran aturades en un traster o bé acabaran apilonades a la teva habitació d'adolescent. T'esperen a la tornada. El viatge serà llarg i vols anar lleugera d'equipatge. Ja saps que necessites ben poc, o això diuen, però escollir no et sembla tan fàcil i no sobra ni un mil·límetre d'espai dins d'aquella motxilla que t'acompanyarà durant mesos. Te la carregues a l'esquena, però no és ni la roba, ni ells llibres, ni el sac de dormir, ni els petits records el que realment et pesa. Saps que a cada passa que donis, t'acompanyarà aquella mirada tan pròpia del lloc on t'has criat i dels espais pels quals has transitat. Una mirada de nord a sud que per molt que ho intentis evitar, sempre s'acaba colant entre el teu equipatge. I aquest manera que tens de veure les coses, molt més subtil que posicionaments polítics o creences personals, és la que construeix el teu món.

Però per sort, aquesta vegada, ja no t'agafa desprevinguda. Així que vas preparada per moure't a mode d'assaig i error, equipada amb una lupa, color violeta, per qüestionar a fons totes les contradiccions. Viatges amb un anhel de canvi, per tu, per tothom, no vols passar de puntetes pels llocs, sinó deixar-hi empremta. Perquè les bones intencions... les bones intencions en si aporten ben poc i poden resultar perilloses. Sigues conscient que la major beneficiària d'aquest viatge seràs tu mateixa. Si no estàs disposada a acceptar això d'entrada, millor que no t'omplis la boca de floritures i deixis a part els discursos ben condimentats.

Si el teu mantra és la solidaritat, comença per escoltar, observar i acompanyar. Pregunta't què pots aportar i si no saps la resposta, d'acord, aquest pot ser el punt de partida. Segur que al llarg del camí aniràs omplint la motxilla de tot allò que no pesa.

Turisme sostenible, hipocresia de merda

Acció llibertària de Sants

Sants, del carrer comercial més gran d'Europa al carrer de les franquícies i immobiliàries

Mes rere mes som bombardejades pels mitjans de comunicació a base de notícies que glorifiquen com les xifres d'ocupació hotelera han batut tots els rècords i pronòstics possibles. Les institucions en treuen pit i ens recorden per enèsima vegada el potencial econòmic que té aquesta activitat. La manipulació de la informació camuflada de falsa imparcialitat és l'estratègia que s'amaga entre xifres revestides de cert caràcter diví. Aleshores, si són certes les conseqüències que té el turisme pels barris com assenyalen tantes persones, on van a parar tots aquests beneficis que se n'extreuen?

Per una banda, s'ha estès la creença que l'arribada de visitants estrangers a un barri afavoreix el comerç de la zona afortunada, ergo a veïnes i classes populars. Però la cosa no funciona del tot així. Anys enrere al teixit comercial de Sants hi predominaven bars, botigues o tallers amb marca pròpia, que tot i no ser exemples d'autogestió, eren negocis tirats endavant per famílies que pretenien guanyar-se la vida oferint productes i serveis que qualsevol persona necessita en el dia a dia. Ja en aquell moment, l'Ajuntament va engegar campanyes publicitàries per fomentar el turisme de consum i l'especulació al Districte.

Ara veiem com la major part d'aquests comerços han estat arrasats per una onada de franquícies de grans empreses, immobiliàries, agències de viatges, despatxos... en definitiva, per productes o serveis que no satisfan les necessitats de les persones que habiten el barri. Però acaben satisfent-les, ja que les antigues veïnes han sigut expulsades i substituïdes per un nou tipus de consumidor, que amb l'ús del seu capital, també incentiva el canvi en el teixit comercial a través d'un canvi de la demanda. Per tant, la gentrificació i el turisme coexisteixen en una relació de simbiosi, on la primera no és la conseqüència de la segona, sinó que ambdós es permuten el rol de causa i conseqüència. Si bé és cert que es podria argumentar que la crisi econòmica hi va jugar un paper important, acceptant la falsa premissa que és quelcom aliè a la gentrificació, que el nombre de turistes quintupliqui el nombre de residents en una ciutat sembla que també hauria de ser una variable a tenir en compte.

Per tant, no es pot parlar de benefici per a la classe treballadora si simplement som explotades per aquells que viuen de la plusvàlua produïda entorn el turisme o per aquells que viuen directament del turista, com els hotelers o titulars de pisos turístics. Uns pisos sostinguts moltes vegades per la autodenominada classe mitja, que en justifica l'existència proclamant que "el turisme és de tots" però, alhora, entrant en contradicció amb el seu propi discurs del civisme i fins i tot de la legalitat. Es podria dir que si el turisme és, pel que fa al consumisme, la major expressió de la seva decadència, el pis turístic ho és respecte la propietat privada.

Per una altra banda, després que molta gent s'hagi adonat que això del turisme és empassar massa merda a canvi de les engrunes del pastís, la maquinària capitalista ha començat a escopir tot un munt d'experts i economistes progressistes que assenyalen que com que el guiri de torn esmorza al Granier i sopa al McDonald's, simplement necessitem atreure un turista amb major poder adquisitiu. Ni que els propietaris d'un hotel de luxe fossin els mateixos que el netegen! Fins i tot diuen que la repartició d'aquests hostes en més barris acabaria amb el problema. Com si una barca on hi entra aigua per una fuga, amb cinc fugues més no s'enfonsés!

I tot plegat es veu que els preus no pugen, s'estabilitzen. I que no hi ha especulació, són inversions de capital estranger. Doncs el barri no és incívic, és que ha perdut la por. El barri no és hostil, és que ha perdut les formes.

Reapropiació de sabers

@niudaranyes

Grup de costura, Niu d'Aranyes

El grup de costura del CSA Can Vies "Niu d'Aranyes" es va formar ja fa gairebé dos anys amb un doble propòsit com a punt de partida. El primer d'ells, l'autogestió de la roba que portem per tal de promoure la creació i reutilització, enfront de l'actual model de compra compulsiva. Hauríem de ser conscients que la temporalitat de les nostres peces de vestir només es pot sostenir a costa de l'explotació de persones i recursos de països amb condicions laborals o mediambientals subjectes a una menor regulació que als països on les consumim. En aquest sentit, hem intentat, d'una banda, habilitar un espai amb els materials necessaris que serveixi de taller obert i, de l'altra, oferir tallers específics. Aquests últims sorgeixen sovint d'una inquietud personal o col·lectiva d'aprendre una nova tècnica, a partir de la qual es busquen els recursos per aconseguir i compartir aquest aprenentatge.

En segon lloc, i davant del fet d'haver estat una pràctica considerada menor i imposada en molts casos a aquellxs subjectxs a lxs que se'ns identifica socialment com a dones, el grup intenta recuperar la dimensió més social i feminista de la costura: la seva capacitat com a llenguatge i com a generadora d'un espai col·lectiu. Així, a més de la seva utilitat pràctica, es reivindica el valor de la costura en la seva dimensió més comunicativa, com un llenguatge que moltes vegades hem escoltat i après de forma informal, sense que ens ho ensenyessin, encara que no ho haguem utilitzat o valorat fins temps després. Crec que, no per casualitat, moltes de les persones que s'han acostat al grup tenien vivències familiars lligades al món tèxtil. És per això que també vam explorar aquelles pràctiques en què brodat, costura o mitja s'utilitzen com a dispositius de recuperació de la memòria personal o històrica. Un exemple d'això van ser les Jornades "Aràcnida: narratives tèxtils", organitzades amb motiu del vintè aniversari del CSA Can Vies, on, a través d'una exposició i diverses xerrades, diferents grups de costura i/o artistes representaven amb aquestes tècniques narracions i memòries relatives a dones de la seva família i la seva quotidianitat de treball i cures.

Finalment, queda la dimensió més social d'aquest taller, que funciona com obertura espai-temporal d'un lloc, davant els impersonals no-llocs (de pas i consum) que envaeixen les nostres ciutats. Un lloc i un temps per a generar situacions i relacions, gronxades pel ritme de les mans i els fils, per desaccelerar el ritme i deixar que allò inesperat arribi, al contrari del que acostumem a pensar, lentament.

Ens trobem tots els dimarts de 18h en endavant, fins les 21h al CSOA Can Vies. Si voleu venir a compartir fils i fílies, brodar xarxes, aprenent juntes a valorar espais-moments d'intercanvi i forja, sou benvingudxs!

la Ciutat invisible
Cooperativa Autogestionària
COMUNICACIÓ GRÀFICA
Et sents invisible? Nosaltres t'ajudem...
LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...
RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'ahir, les propostes pel demà.
www.laciutatinvisible.coop
C/ RIEGO 35 BAIXOS 08014 (BCN) 93 298 99 47

Pizzeria Ristorante
Putxinel·lis
Menú migdia 10€
Menú pizza 8€
Servei a domicili
Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 616807668
Horari: de 13.30 a 16h i de 20.30 a 24h
Dilluns tancat tot el dia - Dimarts matí tancat
www.restaurantputxinellis.com

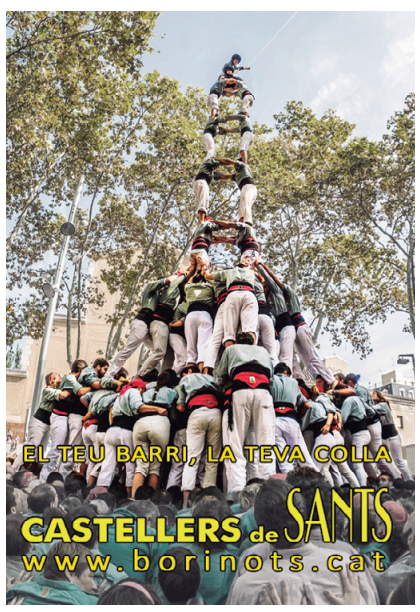

CASAL INDEPENDENTISTA de Sants Jaume Compte
Carrer Muntadas, 24,
08014 Sants, Barcelona, Països Catalans
www.cis-jaumecompte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

EL TEU DENTISTA DEL BARRI
Dr. Marçal Solanas i Esquerra
ODONTÒLEG Col. num. 2325
Carrer d'Olzinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA
Tel. 93.332.04.19
mail: msolanasdentist@infomed.es

★ REGIREM EL CUB DE RUBIK

Materialisme històric. Crítica al dogma

Blau

A finals del s. XVII i al llarg dels. XVIII el moviment filosòfic de la il·lustració pretenia acabar amb l'obscurantisme de l'edat mitjana proposant la raó com a mitjà pel qual la humanitat arribaria a aconseguir la veritat. Segons Kant, era a través de la raó, que els individus podrien abandonar el terreny de la tradició i començar a construir una vida lliure de supersticions, creences religioses i dominacions, "allà on els opressors enfosquien el veritable funcionament de la raó, la seva llum podia revifar eliminant a aquests prínceps de la foscor ".

En aquest sentit, la raó permetria a les persones lliurar-se de les idees falses de la religió per així poder conèixer les veritats del món per mitjà de la intel·ligència i de l'ús del raciocini. És des d'aquest paradigma que Hegel afirma que l'ésser humà es construeix a si mateix i la història, a través de la raó, deixant a entendre que la història és la conseqüència, és a dir, el resultat de l'articulació de la racionalitat humana. Karl Marx i Friedrich Engels, compartien amb la il·lustració el fet que la raó podia ser una eina útil perquè la gent guanyés autonomia i pogués albirar les causes de les seves opressions. Al seu torn, consideraven que podia ser un bon antídot per intentar minimitzar les influències exercides per ideologies religioses. Però a diferència dels pensadors il·lustrats, com Hegel i Feuerbach, aquests dos autors defensaven que la transformación1 passava per la "raó pràctica". Per a ells les condicions materials que permeten als humans produir la seva vida, són les que han de ser transformades, no només les idees. Per tant, si les idees no són posades a la pràctica i no es tradueixen al món material, aquestes no produeixen cap canvi.

Davant d'aquesta perspectiva, Marx i Engels, consideren que el problema de Feuerbach és que situa les causes de l'opressió humana en un terreny ideològic, és a dir, el problema és el que pensa la gent, així doncs, acabar amb les opressions socials passaria per eliminar la ideologia de la religió. El que oblida Feuerbach és el que postula el materialisme històric, són les condicions reals i materials de la vida les que expliquen el que pensa i fa la gent. Qualsevol ideologia, inclosa la religió, no és conseqüència d'una revelació interna, sinó d'unes condicions materials de vida, és la manera de producció de la vida el que explica la consciència i la ideologia social.

Marx, a diferència de Feuerbach, creu que els individus han de emancipar-se de lareligión, no perquè aquesta sigui la causa dels sistemes que els exploten i dominen, sinó perquè mitjançant l'efecte tranquil·litzant que produeix, els individus no fan front a les condicions materials que els estan oprimint. Al seu torn, presenta la religió com una fetitxització de les relacions socials, és a dir, que apareix com un element que sembla tenir un poder propi, una vida que transcorre amb independència a l'ésser humà, en ser així, les relacions socials materials que generen aquesta religió queden invisibilitzades per aquesta fetitxització. En aquest sentit és en les relacions socials, que encobreix la religió, on hi ha les causes dels mals humans i no en l'àmbit de les creences religioses.

De la mateixa manera passa amb la religió, aquesta no pot ser entesa al marge de les relacions socials perquè és llavors quan comença a aparèixer com un element d'origen enigmàtic i caiem, com ja va fer Feuerbach, en un idealisme que situa la causa dels problemes en els sistemes de representació i no en la vida material.

Al meu entendre, i després d'aquest breu repàs, és important fer èmfasi que la perspectiva idealista segueix sent la perspectiva social majoritària a occident. Hi ha una gran tendència a buscar les causes dels problemes socials en el terreny ideològic, pensant que si eliminem certes idees del pensament humà, canviessin certs patrons conductuals i realitats materials. Un clar exemple, és el fet de com, les persones que acompanyem l'educació d'un nen o nena, tenim la inclinació a transmetre els valors, actituds o emocions en forma d'idea, amb la finalitat que la persona els reprodueixi o deixi de fer-ho. En aquest sentit és curiós veure com nens de primerenca edat reprodueixen allò que veuen, més que allò que se'ls diu que facin.

Seria interessant preguntar-nos com abordem els processos educatius, d'una banda si ens acontentem en proposar altres discursos, valors i idees que deslegitimin aquelles amb què volem acabar, però que amb això, no atenem a les condicions materials que són la seva causa, i per l'altre, quines condicions materials s'amaguen en aquelles formes de pensar a les quals se'ls assumeix la causa de certes actituds i comportaments que es volen corregir. Assumir que l'idealisme, latent en Feuerbach, es reprodueix de la mateixa manera en la nostra actualitat, ens podria ajudar a entendre que la conscienciació dels individus a partir de discursos, si no es tradueixen a la pràctica, queden com un conjunt d'idees que transiten en el territori de l'ideològic sense deixar efecte alguna en la realitat material que pretenen transformar.

★ ALTERNATIVES TECNOLÒGIQUES

Venent la teva vida

Hacklab Can Batlló

Hem comentat en algun article que en el món capitalista res és gratuït, ni tan sols allò pel que no pagues. Totes aquelles que utilitzem internet cedim, en major o menor grau, part de la nostra vida a empreses amb més o menys escrúpols que mercadegen amb les nostres dades. S'ha parlat força, tot i que mai és suficient, sobre l'ús que fan les xarxes socials de les dades que tan inconscientment posem a les seves mans. Hi ha empreses que amb els nostres missatges, fotos, compres, cerques, geo-localitzacions, consultes mèdiques, etc. estudien els nostres hàbits, gustos, localitzacions, orientació sexual, salut, moviments, viatges, compres, creences, etc. Aquestes informacions formen part de la nostra vida i de la nostra privacitat, ja que podem considerar-les entre les més íntimes de la vida d'una persona.

Ara com ara, la legislació només permet utilitzar aquesta informació per a finalitats estadístiques, impedint que aquestes dades puguin ser vinculades directament a una única persona. Malauradament, aquesta protecció es troba en perill. El passat mes de març els Estats Units aprovava, amb pocs vots de diferència, una llei sobre la "broadband privacy" (la privacitat de l'amplada de banda). Les implicacions d'aquesta nova normativa recauen directament sobre la garantia de privacitat de la xarxa. La llei permetrà la difusió incontrolada de dades personals, quan fins ara les empreses que tenien aquestes dades estaven obligades a informar a les usuàries de l'ús que en feien. De la mateixa manera, les empreses proveïdores d'internet també podrien mercadejar amb les dades que circulen per les seves xarxes. Aquesta llei només s'aplica als Estats Units i algunes empreses ja han mostrat la seva oposició a participar d'aquest mercadeig i, fins i tot, algunes s'estan traslladant a altres països com Canadà per esquivar-la. Ara com ara, les usuàries de països exteriors als EUA tampoc es veuran afectades. Tot i això, mai s'està prou alerta quan es parla d'assegurar la nostra privacitat.

Més enllà de la part teòrica-tècnica-discursiva, la normativa permetrà a qualsevol persona o empresa comprar dades privades sobre una persona. Podríem veure empreses no contractar a candidates perquè han vist cerques sobre una malaltia que pot suposar moltes baixes, immobiliàries que no lloguin a qui tingui correus electrònics amb sindicats de llogaters, que un banc denegui un crèdit perquè vegi que recolzes la insubmissió a la banca, que pateixis mobbing perquè saben que molta gent busca pis al teu barri, que apareguin fotos particulars en publicitat o vídeos íntims en webs pornogràfics sense autorització, o que algú miri quin menjar acostumes a tenir a la teva nevera domòtica de darrera generació, entre d'altres.

La pregunta és més important del que sembla: fins on vols que arribi la teva intimitat?

Caravana "Obrint Fronteres a Melilla"

Esborrem fronteres

El 14 de juliol la Caravana Obrint Fronteres començarà la seva marxa amb autobusos que sortiran des de més d'una vintena de punts de l'Estat espanyol fins arribar a la Frontera Sud.

Fa un any es va realitzar la primera Caravana Obrint Fronteres a Grècia, una activitat que va ser el punt de partida d'una mobilització de denúncia de les polítiques migratòries i del control fronterer europeu que, enguany, vol visibilitzar que la frontera sud europea és una, des de l'Egeu fins a l'estret de Gibraltar, i les seves conseqüències ens concerneixen directament.

La Caravana "Obrint Fronteres" és, doncs, un recorregut per la vergonya de la Frontera Sud i un moment per denunciar els abusos comesos en nom de la seguretat fronterera, i per exigir, també, la fi d'aquesta frontera i de totes elles.

Amb aquesta marxa es vol denunciar la violència que s'exerceix en la tanca fronterera de Ceuta i Melilla, i en les fronteres marítimes de l'estat espanyol. Una violència que ha anat en augment des de la introducció dels convenis de Schengen el 1991 i la instal·lació de sistemes de control de fronteres cada vegada més sofisticats, tecnologitzats i militaritzats, amb les operacions conjuntes entre diferents països europeus, liderades per FRONTEX, com són Hera i Indalo; amb l'externalització del control de fronteres cap al Marroc que amb impunitat persegueix i agredeix a les persones migrants i destrossa campaments; amb la legalització de les expulsions "en calent"; l'amuntegament en els CETI; la violència sexual que pateixen les dones en els processos migratoris; així com l' "exportació" de totes aquestes formes de violència a altres fronteres, com la greco-turca o l'anomenada "ruta dels Balcans".

Es vol denunciar les polítiques de migració i asil, amb una Llei d'Estrangeria que amb la manca de reconeixement de drets facilita l'explotació laboral, la persecució, els CIEs o la deportació de les persones migrants; amb la impossibilitat de sol·licitar protecció internacional a les ambaixades i consolats de l'estat espanyol, així com les traves constants al reconeixement d'asil i els dèficits del programa d'acollida (dificultats d'accés a l'habitatge, a fer una vida normalitzada amb la "targeta vermella ", manca d'autonomia, obligació en molts casos a desplaçar-se per poder accedir als recursos ...)

Es vol denunciar, també, les empreses que es lucren amb les fronteres com European Security Fence, productora i exportadora de concertines per a tot Europa. Situada a Cártama (Màlaga) i creada el 2003 com a part del grup Mora Salazar, va començar treballant per a les presons de l'estat i va ampliar després el seu negoci a les fronteres, amb capacitat per a fabricar diàriament uns 10 quilòmetres de concertina.

Davant de tot això, la major lluita que existeix és la de les pròpies persones migrants, les que creuen fronteres, les que sobreviuen en campaments, les que eludeixen batudes, les que s'organitzen i les que reivindiquen, de vegades, juntament amb les persones solidàries d'un costat o altre de la frontera.

La Caravana és un acte de denúncia, de visibilització i de solidaritat. Un moment per reivindicar la llibertat de moviments i la supressió de fronteres al llarg del seu recorregut i dels actes i accions que es faran a diferents punts, com Algeciras, Málaga, Melilla...

Per si vols més informació:
Ensorrem Fronteres es reuneix els dilluns de 18h a 20h al local de la CGT Carrer Burgos 59

El bus 91 mantindrà i millorarà la línia

Rubén Molina

Dilluns 15 de maig es va celebrar una assemblea veïnal a l'Auditori de Can Batlló per informar de les novetats respecte a la línia 91 de bus. En aquesta trobada es van presentar dues propostes de l'ajuntament per desencallar el conflicte obert arran de la possible eliminació de la línia. La primera proposta consistia a augmentar el recorregut de la línia actual, des del carrer Riera Blanca a Santa Eulàlia, al mercat de Sant Antoni, amb una freqüència de pas de 20 minuts. La segona manté pràcticament el mateix recorregut, de la Bordeta fins al mercat de Sant Antoni, però amb una freqüència de 15 minuts.

Un cop presentades les propostes i resoltes les qüestions al respecte, una àmplia majoria del assistents va optar per aprovar la primera opció. Aquesta opció compta amb el compromís de l'ajuntament d'integrar-la amb la nova xarxa ortogonal de busos, fent coincidir les parades per poder realitzar transbords a les línies verticals. A més, permetrà l'enllaç amb el metro a Santa Eulàlia. Segons informen fonts municipals, la freqüència podrà augmentar en un futur. Aquesta ampliació connecta amb la zona de Badal, que és on més concentració de població hi ha i, per tant, es preveu un augment d'usuaris. Però una de les principals millores és el funcionament de la línia els diumenges i festius.

L'acceptació de la primera proposta ha estat comunicada al consistori, el qual ara ha d'acabar de definir algunes parts del recorregut per tal d'evitar duplicitats amb altres línies existents.

Des de les entitats veïnals que han liderat aquesta lluita pel manteniment de la línia —el Centre Social de Sants i l'Associació de Veïns de la Bordeta— es valora molt positivament el que sembla el final d'aquesta lluita. La línia s'ha salvat gràcies a la mobilització dels veïns, que han aconseguit que «la monyos» —nom popular de la línia— segueixi sent un transport públic pel barri.

Aquesta millora assegura la supervivència del bus 91 davant possibles noves modificacions de la xarxa de transport públic de la ciutat.

Les claus de la Model del Segle XX a tocar

Oriol Barras

Si hi ha un jovent pacient a la ciutat de Barcelona, aquest és sense cap mena de dubte el jovent de Sants. Durant molts anys, diverses generacions de joves han reclamat un espai propi per la seva autoorganització. Aquesta reivindicació històrica sembla cada cop més propera de la mà del Casal de Joves de Sants. «En principi ens han de donar les claus de la Model cap a la segona setmana de juny i encara hem de signar el contracte de cessió, però aquest diumenge decidim com ens organitzem», em diuen amb un molt bon ànim.

El passat 28 de maig van decidir en assemblea vinculant a Can Vies el funcionament dins l'espai. Es van tractar temes com el horaris, l'organigrama, la relació amb altres col·lectius, i el procés de constitució com a associació, entre d'altres coses. També es van començar a construir dos temes cabdals: què vol dir que el casal sigui autogestionat, què vol dir autogestió; i com s'ha d'organitzar la Taula veïnal.

Ja ho tenen a tocar.

la mercantilització de la CULTURA

Sara Medina Peris

«Cultura» és un terme que té molts significats i sovint s'utilitza per anomenar fets molt diversos i heterogenis. Fixant-nos en l'etimologia de la paraula, cultura prové del llatí cultus, que vol dir cultiu, cultivat. En el seus inicis feia referència al cultiu dels camps però, amb el temps, va adquirir un significat més metafòric i va derivar en: cultiu de qualsevol facultat. Va ser durant el segle XVIII quan aquest sentit figurat de la paraula es va imposar amb força dins els àmbits acadèmics.

Una primera definició podria ser aquella que entén cultura com allò que distingeix el que és -o es comporta- amb civisme, del que no ho fa. O també podríem pensar en el significat de cultura com el conjunt de coneixements, pautes, costums -o qualsevol capacitat o hàbit- adquirits pels humans en tant que són membres d'una societat. O fins i tot podríem entendre-la com el fet d'atrevir-nos a pensar per nosaltres mateixes sense estar sotmeses als altres, és a dir, com l'atreviment d'abandonar les creences còmodes i ja establertes que socialment se'ns inculquen des de ben petites (allò de sortir de la minoria d'edat que proclamava la Il·lustració de Kant).

Tanmateix, quan pensem en cultura avui en dia, moltes vegades la visualitzem reclutada dins els museus de pagament, en la definició d'un urbanisme que prescindeix de la participació ciutadana, comprimida en un periodisme mediàtic poc preocupat per la neutralitat o acariciant una nova i passatgera moda musical. Sense ànims de restar-li importància a cap de les coses anteriors, bé podríem entendre el concepte de forma més àmplia. Tal i com diu Jordi Oliveres en la introducció del llibre "Cultura en tensió", si l'ésser humà és de per sí un ésser cultural, si la cultura és allò indissolublement lligat a l'humà i a la pròpia vida, mai hauríem de pensar allò de "jo, de cultura, no en sé", perquè de cultura en sap tothom pel simple fet de viure en societat.

Un debat diferent és que la cultura dominant sigui aquella de la classe dominant i que el discurs hegemònic que se'n fa penetri, informi i articuli tot el conjunt social, des dels mitjans de comunicació de masses fins als claustres d'universitat i que, d'aquesta manera, quedin en un segon pla -el de les minories- les particularitats que la conformen. Els mecanismes en els que la cultura queda moltes vegades limitada en són molts: les trampes del mercat capitalista que l'utilitza pel seu benefici econòmic; el tractament mediàtic que se'n fa amb finalitats ideològiques o de caire polític; la problemàtica que comporta la professionalització de la pròpia cultura; o les rigideses d'una indústria que, si bé fa d'altaveu oficial i l'escampa arreu del món -gràcies, sobretot, a les xarxes socials i la transformació tecnològica-, difícilment crea espais on rebatre i repensar el propi sistema. L'equilibri, per tant, entre l'interès públic i l'interès privat, per titllar-ho únicament d'alguna forma, és un ampli i complex debat que segurament requereixi d'una delimitació clara de les fronteres.

Amb aquest objectiu, des de l'equip de redacció de **La Burxa** ens hem preguntat: quins canals s'empren per difondre la cultura? Tothom hi té accés? La cultura sectoritza a la població? De ser així, quines implicacions té aquest fenomen? Existeixen alternatives?

La cultura del mercat

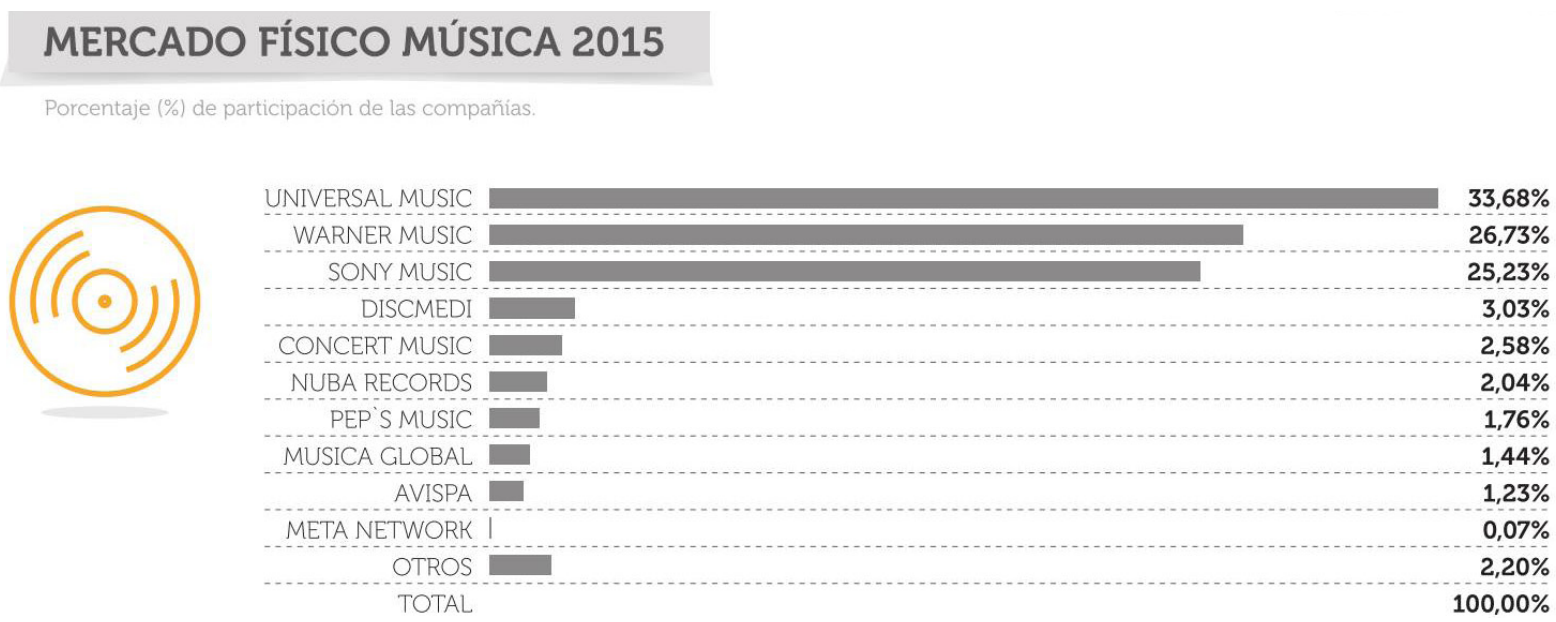

Ruben Molina

Quan sortim a comprar, ja sigui al carrer de Sants o a qualsevol altre indret del barri, una de les possibles opcions de consum és la cultura. Botigues de discos, alguna galeria d'art, llibreries i fins i tot grans superfícies dedicades a aquests productes. Com una mercaderia més, se'ns incentiva el consum cultural. Però: la cultura és una mercaderia més? Dins de l'actual sistema de mercat que regeix tot el sistema i des d'una mirada neoliberal, la resposta seria sí. Però la cultura marca la identitat d'una societat, la seva manera d'expressar-se, d'identificar-se, de reconèixer-se, de crear i de reivindicar. És positiu, doncs, fomentar que la producció cultural estigui regida per les lleis del mercat?

Els trets principals de cada societat venen marcats per les expressions culturals pròpies que s'expressen a través de diferents mitjans: música, literatura, poesia, teatre, escultura, arquitectura, balls i danses, etc. En les cançons, novel·les, pel·lícules, pintura, etc. trobem els valors de cada societat, el reconeixement de la seva història i les seves pors, esperances i preocupacions. Què passa, doncs, si una comunitat deixa aquests canals d'expressió en mans del mercat? Sota una primera mirada ingènua i innocent podríem pensar que hi hauria un procés de selecció natural, marcat per la llei de l'oferta i la demanda, d'aquelles obres que el públic valorés més. Però fent una anàlisi del mercat cultural podem observar el resultat: poques mans controlen la major part del mercat.

Posem com a exemple la indústria musical. De la facturació anual d'aquesta indústria, el 85,64% se'l reparteixen les tres multinacionals més grans del sector: Universal Music, Warner Music i Sony Music. Aquestes tres empreses es reparteixen la major part del pastís produint i distribuint els seus productes. Què significa això? Que a l'hora de la veritat són aquestes empreses les que creen el mercat, les que decideixen què consumim dins d'una falsa imatge d'abundància. Les expressions culturals són extensíssimes, ja que són una necessitat de les persones. Però quan són capitalitzades per les grans companyies que prioritzen el benefici econòmic, uns pocs artistes monopolitzen el nostre consum, un consum articulat per aquests gegants.

El món de la música és un dels exemples més extrems que mostra com poques mans controlen el que hauria de ser un món immens d'expressions, ja que, segurament, és una de les expressions culturals més utilitzada dins la nostra societat.

Una de les expressions culturals amb més presència és la literatura. Al nostre país, aquest àmbit està pràcticament controlat pel Grup Planeta, que ha dut una política d'absorció de la majoria d'editorials competidores. Si aquestes expressions artístiques són monopolitzades a un nivell tan elevat per part de grans companyies, imaginem què passa amb el cinema, que requereix quantitats molt grans de recursos per realitzar-se.

Aquestes expressions culturals responen a aquelles que estan destinades a un consum de masses. Per altra banda, podem distingir la cultura que està destinada a les classes més benestants. Les expressions més plàstiques, com la pintura i l'escultura, són articles pensats per a grans fortunes, i formen part d'un circuit que la majoria de nosaltres ni tan sols coneixem ni hi podem accedir. L'òpera, la música clàssica i altres també representen un consum cultural de luxe, no pel contingut sinó per la manera de consumir-se. D'aquesta manera, el consum de cultura contribueix a la separació de classes socials.

En conclusió, podem afirmar que hi ha una voluntat del capital de controlar la producció, la transmissió i el consum cultural. D'aquesta manera, amb la monopolització, es generen fluxos comercials que enriqueixen enormement les mans que controlen tot el procés. Però no només això, sinó que la cultura dominant acaba responent als interessos d'aquestes, està buida de contingut, és de consum ràpid, monetaritzada, i d'acord amb els valors del capitalisme. Només cal posar la ràdio, la televisió o llegir els best-sellers del moment per rebre de forma subtil el discurs d'individualisme, competitivitat i una bona dosi de patriarcat dominant.

★ mirades des de dins ★

Citlali Hernández
Artista

El concepte de normalitat i la normalització dels modes segons els quals ens organitzem m'omplen de preguntes tots els dies. Observo des del meu "jo indefinit" una necessitat social per pertànyer a un "jo definit" o encara més, a un "sóc definit". A fi de comptes entenc el meu treball com el trànsit d'un espai mòbil corpori que fa visible la meva indefinició.
Em refereixo a allò amb el què juguem de manera quotidiana: a pertànyer a una disciplina i exercir-la. Hem après que el sentit de pertanyença va vinculat fortament a la ferramenta que, en certa forma, hem escollit en algun moment de les nostres vides. SOM part d'un gremi: ferrerxs, atvocadxs, dissenyadorxs, sexeservidorxs, economistxs, il•luminadorxs, maquinistxs.
Jo em sento incòmoda.
Em sento incòmoda com a dissenyadora industrial, em sento incòmoda com a artista electrònica, em sento incòmoda com a artista digital, em sento incòmoda com a interiorista, em sento incòmoda com a gestora, com a professora, com a productora.

"Allò que sí que tinc clar és que nno m'agrada no senti-me incòmoda"

La disciplina és una necessitat organitzativa i, en el meu cas, és una matèria que, al trencar-se permet l'accés a noves idees, conceptes i projectes. A dia d'avui, practico la transdisciplina com a metodologia de creació artística dirigida al cos en moviment, la seva relació amb la tecnologia i, al mateix temps, amb qüestions sobre aquelles convencions i normalitzacions de comportamients socials.

Marc Sans
Coreògraf

Sempre va ve recodar que vol dir la paraula teatre. Etimològicament "teatre" ve de "lloc per veure". No ès tan difícil començar a pensar a partir d'aquesta premisa. Que volem deixar veure? A qui volen deixar mostrar? Qui te el dret d'ensenyar? Quin es aquest lloc? Qué volen i qué volem fer d'aquest lloc? Per a que l'escena? Aquestes preguntes no s'entenen sense comprendre el moment que vivim i som moltes les que no ens parem a pensar-ho. Parar al segle XXI es un acte revolucionari. Podría maleir els euros que no cobro per hores d'assaig i que hauría de cobrar, podria parlar de dansa com art més precari dintre de la precarietat generalitzada, dels maleits crowfundings, comentar el fet de malcobrar a taquillatje, podría parlar de la mala gestió dels festivals i dels voluntariats, podría parlar de tornar a València i de per què estic a Barcelona i treballo fora de la península i això... això de deure pasta a tothom...

"Guardo la queixa per quan tinguem una raó nova per queixar-nos. Ara passo a l'acció"

Pero no de l'acció malaltissa dels nostres temps, aquesta que ens desvincla com a essers humans socials (i no parlo de les xarxes). Parlo de juntar-se amb l'altre, de fer el que millor sabem fer: una foguera on pot seure tothom sense desdibuixar la identitat de cadascú. I no estic boig, això es escena. La identitat es forja per divergència, no ho oblidem. I la precarietat es la punta de l'iceberg. Hem de questionar amb pragmatisme i inuició i fer-se la pregunta: Com es pot parlar d'una altra manera d'aquest tema? Aquesta sensació de vuit saturat i filtrat per les xarxes i polítiques ens porten pel bon camí? Es això el que volem? Parlo del dret a estar indignat pero no del dret a estancar-se amb la queixa sense construir. No estem aquí per calmar revolucions, estem aquí per contar coses i canviar el panorama que vivim. I us juro que el XXI es un segle de "la òstia" per fer escena, però fem aquella escena que ens doni el món que ens mereixem totes. Parem un moment.

Carla Rovira
Actriu

Imagineu que sou una companyia de teatre, heu muntat un espectacle i el voleu estrenar. Durant el procés d'assaig no heu cobrat: el vostre temps i energia han sigut la vostra inversió. Quedeu amb una sala de teatre i pacteu una temporada de tres setmanes. Fins aquí tot bé. Ara entrem a negociar: la sala us proposa anar *a taquilla*. Aquesta opció, la més estesa a Barcelona, fa que la companyia cobri segons la quantitat de públic que vingui a veure la funció. A més, només cobrarà un percentatge de la taquilla -normalment només un 50%- ja que l'altre se'l queda la sala després d'haver descomptat el IVA i les despeses derivades de les gestions.

"El taquillatge reforça la idea que el teatre és un producte de mercat. Un producte per ser consumit"

El taquillatge suposa dos problemes per la pràctica teatral. D'una banda perquè les treballadores no perceben un sou fix. S'imposa que la teva feina no té un valor concret, sinó que es retribuirà segons la quantitat de gent que consumeixi el teu espectacle i aquests diners sempre són insuficients. Fins aquí, es podria dir que és normal: al cap i a la fi, les companyies teatrals no deixen de ser petites empreses que ofereixen un producte. Però la cosa és més perversa si pensem que el teatre -com a pràctica cultural- és un bé comú no un bé de consum. El taquillatge reforça la idea que el teatre és un producte de mercat. Un producte per ser consumit i no un dret de les persones. El públic és obligat a sostenir econòmicament la pràctica teatral de la que se'n derivarà el salari de les seves treballadores. I si no cobres, és perquè el teu producte no té sortida al mercat. Amb aquesta fórmula, doncs, tot ha de tenir a veure amb la relació comercial obviant el fet que la cultura genera riqueses més enllà de la butxaca.

Pep Rius
Músic

Vivim en una societat malalta. Parlar de la música hauria de ser parlar de qui fem música, de totes, de la majoria. I parlar de la majoria de músics és parlar de precarietat, vulnerabilitat i indefensió. El col·lectiu de músics, almenys les que jo conec, estem sempre a la corda fluixa. El meu cas és un de milers, com a músic que escric música pròpia o com a intèrpret, el signe del meu ofici és la precarietat absoluta. Darrere d'això entenc que s'hi amaguen diverses problemàtiques, entre d'altres la manca de consciència de la música -com la cultura- com un dret social i la conseqüent desconsideració del l'ofici de músic -en el seu concepte més ampli, des de la cantautora fins al violinista clàssic passant pel músic de carrer o la d'orquestra. Feu-vos una pregunta: Quantes músics cotitzen a la seguretat social pels seus concerts? Ja us ho puc respondre jo mateix, molt poques. La majoria ens dediquem a moltes altres activitats no relacionades amb la música. Això no ajuda a crear un entorn gens favorable per la cultura, quan els músics no podem omplir la nevera tocant o escrivint música significa que la societat no entén la música com una necessitat important (menys en temps de crisi brutal), i una societat així, simplement és una societat malalta.

"El col·lectiu de músics estem sempre a la corda fluixa"

És cert que en aquest context hi trobem música igualment, és clar, però, com vivim qui la fem? Quines condicions laborals tenim? O és que no som considerades treballadores qui pugem dalt d'un escenari i fem ballar, cantar i emocionar amb nosaltres? No és un ofici? Una feina? Són preguntes que ens hauríem de fer totes plegades. Quants concerts pot fer un músic al mes? Quant hauria de cobrar per concert? Feu-vos aquestes preguntes, feu números i traieu les vostres pròpies conclusions.

*Escriu a **La Burxa** i col·labora a la comunicació popular i autogestionada !*
laburxa@gmail.com

ALTERNATIVES

I després de conéixer la realitat a la que ens enfrontem a les pàgines anteriors, ens preguntem: hi ha alternatives? Aquí podràs llegir algunes propostes de la mà de col·lectius del barri!

Les creadores i les programadores s'organitzen

Redacció

Davant la mercantilització, l'elitització, l'homogeneïtzació i la precarietat en l'àmbit de la cultura hi ha persones i col•lectius que han endegat i construït propostes dins i fora dels circuits habituals. Tots ells, a més d'estar involucrats en la gestió i la creació de música, pintura, escultura, teatre o cinema, s'han organitzat com a força per poder fer arribar als veïns i a les persones d'altres barris o ciutats un contingut que posa èmfasi en les propostes de petit format però que, per això mateix, re-valoritza la relació entre el creador i el públic més enllà de la unidireccionalitat característica dels grans formats. Aquesta comunicació, recíproca per exigència mútua, sovint també permet que en alguns dels casos que presentem a continuació les creadores puguin ser retribuïdes, fet que reforça la continuació i la supervivència dels projectes.

Exposem sis projectes que mostren la força i els ritmes culturals al barri de Sants. Són sis propostes heterogènies on cadascuna d'elles aborda inquietuds i camps diferents però totes des de l'organització de les interessades per, així, fer arribar i construir, juntament amb el públic, un treball en diàleg constant amb les creadores.

L' Espai de Creació Musical és un projecte situat a Can Batlló. És un col·lectiu que treballa per autogestionar el cicle complert de la música, des de la creació i assaig fins a l'exhibició, gravació i edició posterior.

A l'ECM hi ha tècnics de so, de llums, músics i cantants. Oranitzen concerts per finançar-se i així no dependre d'agents externs al projecte. Els grups que actualment hi participen són: Brega, BCN Ska-Jazz Orquestra, Daltabaix, Rage to Antonio Machine, Revenja, Sanción, Turbolentos, Tropical Shaman i Villa Olivia Soulcial Club.

Disposen d'un local d'assaig on composen i assajen amb la infraestructura tècnica per fer gravacions de concerts en directe, discos i maquetes. Es reuneixen mensualment totes les persones que en formen part i, així, organitzen la programació, decideixen les feines i acorden les inversions a fer. A més, participen del dia a dia Can Batlló involucrats i coordinats amb altres col·lectius de l'espai comunitari.

SALA FLYHARD

La Sala Flyhard va néixer a partir d'una productora teatral, Flygard Produccions, creada l'any 2006.

L'any 2010 va decidir obrir la sala al barri de Sants de Barcelona, on programen, principalment, produccions pròpies, a partir de textos de dramaturgs catalans contemporanis.

Entre les produccions que han estrenat aquests cinc anys destaquen *Un home amb ulleres de pasta* de Jordi Casanovas, *Smiley, una història d'amor*" de Guillem Clua, *El rei borni* de Marc Crehuet, *Litus* de Marta Buchaca, *Ego* de Marc Angelet, *La Pols* de Llàtzer Garcia, *New Order* de Sergi Pompermayer i *Tortugues: La desacceleració de les partícules* de Clàudia Cedó entre d'altres.

D'aquesta manera volen torner als orígens, a l'autogestió i a la proximitat amb el públic, i guardar-se la possibilitat de tenir en cartell una obra sense data de sortida, permetent que es desenvo-

ZUM ZEIG CINEMA

Zum Zeig és una cooperativa que néix el 2013 per enfortir una mirada plural i treballar i pensar el cinema entre tots i totes. Aposta per aconseguir un major grau d'interacció amb els espectador i, així treballar en xarxa de forma compromesa.

El projecte posa èmfasi en continguts potents però sovint desatesos per trencar el cercle d'invisibilitat a què moltes pellícules o obres audiovisuals són injustament sotmeses.
Aposten per una "pedagogia de la mirada" per pensar i repensar la imatge en una societat tant atravessada per ella. La seva programació compromesa i arriscada és multiplicada amb l'articulació d'espais de debat, reflexió i altres activitats culturals proposades amb l'objectiu de trencar la unidireccionalitat de la pantalla.

30 anys Col·lectiu d'artistes de Sants

El "Col·lectiu d'Artistes de Sants" va néixer el 1984 per tal de donar a conèixer els artistes plàstics, difondre la seva obra i apropar la cultura plàstica als barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

Va començar sent un petit grup d'amics però actualment ja és un grup multitudinari amb un gran ventall de disciplines que s'estructura en comissions com les Mostres d'Art, Art i Dona, Grup Juvenil, Sants Porta Oberta a la Poesia i les Tertúlies del Batibull.

Can Vies és el referent al barri pel que fa a la dissidència i a la creació cultural. Des de 1997 aquest Centre Social Autogestionat ha esdevingut punt de trobada entre joves i adults compromesos amb la lluita política vinculada a la música, l'esport, les tradicions populars o el periodisme assembleari com és aquest mateix periòdic.

L'antiga capella o l'actual sala reconstruïda d'aquest Centre Social històric ha vist passar a grups com la Txaranga Revoltosa, Ràbia Positiva, Cranc, Arròs Caldós, Los Chikos del Maíz, At Versaris. Feliu Ventura, El Nota, Natural Killers, Pirat's Sound Sistema, Guadalooped, Prostiputas, Hugkakke, Revés i Cesk Freixas.

KOITTON CLUB

Koitton Club és un bar i sala de concerts però, sobretot, és una cooperativa de treball associat que neix amb l'objectiu de servir de plataforma per al desenvolupament i la promoció d'activitats musicals i culturals al barri de Sants.

És un projecte que propicia un espai de trobada entre públic, veïns, artistes, col·lectius i associacions i col·labora amb altres plataformes del teixit social, cultural i cooperatiu de Sants i Barcelona, com discogràfiques, productores i editorials independents.

Segueix , llegeix i difon La Burxa!

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa @laburxa

RACÓ HISTÒRIC

Les veus enterrades

Agust Giralt

Veïns que s'aturen i comenten, ulls que miren entre les reixes de les obres, gent que espera el millor moment per poder fer la foto i records que emergeixen directament de la infantesa d'alguns. Des de fa uns dies el protagonista absolut al carrer de Casteràs és un refugi antiaeri, el que segons sembla és el número 538. Les obres d'urbanització de l'eix Sant Frederic, Casteràs i Càceres han permès aquesta troballa que, afortunadament, el Servei d'Arqueologia de Barcelona està estudiant.

Primer es va obrir l'entrada al refugi situada al carrer de Casteràs amb Sugranyes, posteriorment també s'ha obert una segona entrada al carrer de Sant Frederic cantonada Carreras i Candi. I segons el testimoni de veïns com en Miquel es va començar a construir una entrada més des del carrer de Sugranyes però no es va arribar a connectar mai, ja que la guerra ja estava molt avançada. Després de buidar la terra i retirar els maons que havien segellat l'accés els arqueòlegs van poder accedir a l'interior del túnel.

Dins del refugi el temps s'havia aturat l'any 1939, el moment en que les noves autoritats van sepultar els accessos als refugis. Amb aquesta terra els feixistes pretenien sepultar també les evidències dels seus bombardejos criminals. I allà, durant 78 anys han quedat les llaunes, les olles i les llànties d'oli que durant les nits de bombardeig il·luminaven a persones com el petit Miguel i la seva veïna, qui acabaria sent la seva dona.

Però no és el 538 l'únic refugi que es va fer a Sants, de fet ni tan sols és l'únic refugi sota d'aquest eix de carrers. Segons els llistats que es van realitzar en el moment en tota aquesta zona també consta un segon refugi al carrer Sant Frederic, el 486; al carrer Begur, on hi havia el 208, el 558 i el 637 davant del Mediterrani; sota el carrer de Feliu Casanovas, on es va edificar el 943, un refugi perfectament documentat amb plànols i projectes constructius i també sota el carrer de Càceres amb Riera d'Escuder, on es va construir el 578.

De fet tot sembla indicar que alguns d'aquests refugis també ha vist la llum al llarg d'aquestes obres, com el 943, o algun fins i tot pot ser que segueixi a la vista, com el 578 al carrer de Càceres. I és possible que els que no han aparegut acabin apareixent. Potser és l'hora d'avançar-nos als martells neumàtics i desenterrar nosaltres mateixos els refugis. No us prengueu això literal, no anirem a buscar els pics i les pales, com a mínim de moment.

Però si entenem la memòria històrica com un esforç per recuperar als que van fer invisibles, si entenem la lluita per la memòria com la voluntat d'una col·lectivitat per recuperar drets com a ciutadans, hem d'aprofitar moments com aquests, quan elements tangibles ens ajuden a reconstruir la memòria per rescatar les veus i els records que van quedar sepultats sota la terra de l'estrat feixista.

I la memòria pren realitat quan surten a la llum elements tangibles que poden servir com a eina de reconstrucció d'aquesta memòria.

VIDES DE BARRI

Entrevista a Rosa Vidiella

Olalla Miret

La Rosa ha viscut a Sants tota la vida, primer al carrer Galileu —on va néixer—, després al carrer Guitard i finalment al barri de La Bordeta. Des de sempre, ha fet vida al barri i ha estat implicada activament amb les lluites socials i les reivindicacions veïnals.

Als anys 60 va participar en el Moviment Democràtic de Dones, un grup que es reunia clandestinament a diferents parròquies. Aquest grup, tot i que no era específicament feminista, pretenia que les dones poguessin disposar d'informació sobre el seu cos i la seva sexualitat i també conèixer els seus drets, temes que en aquella època no estaven al seu abast.

Arran d'un estudi impulsat per la Parròquia de Sant Medir que pretenia detectar les necessitats socials del barri va contribuir a crear, juntament amb altres persones preocupades per la millora del benestar de les veïnes, l'Escola Bressol Guimbó de La Bordeta, un espai que atenia els fills i filles de les dones treballadores. Segons relata la Rosa, l'Escola Guimbó —tal com va passar amb l'Escola l'Esquirol— va ser una experiència cooperativa pionera al barri en aquell moment i molt enriquidora per a ella. Des del punt de vista de la pedagogia va suposar —explica— un aprenentatge brutal tant per a les famílies com per a les mestres i un gir cap a una educació centrada en les necessitats dels infants. Gràcies als intercanvis amb altres escoles de la ciutat d'aquesta mateixa línia van crear la Coordinadora de Guarderies i es van mobilitzar perquè l'Ajuntament desenvolupés les eines necessàries per gestionar, a nivell de ciutat, les llars d'infants de Barcelona. Finalment, van aconseguir que el consistori creés el Patronat Municipal de Guarderies Infantils. Dins aquest Patronat, la Rosa es va encarregar de traspassar tota l'experiència de les cooperatives a les llars d'infants municipals, que fins aleshores havien seguit un model molt influenciat per l'Església.

En els inicis de l'Escola Guimbó s'hi trobava periòdicament un grup clandestí que organitzava diferents accions de protesta tant veïnals com de reivindicació de drets socials. Aquest mateix grup de persones va ser el que, més endavant, ocuparia els baixos del local d'Olzinelles 30 i el convertiria en el Centre Social de Sants. Dins d'aquest espai organitzaven activitats de temes d'interès molt diversos. La Rosa participava en el grup de dones, que sovint organitzava xerrades sobre salut i família amb dones que desconeixien totalment la seva sexualitat i els seus drets.

Ha participat en les mobilitzacions veïnals del barri dels darrers 50 anys i considera que, per molts èxits que assoleixi la ciutadania, no s'ha de deixar de lluitar mai. Actualment, forma part de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (la CAL), de la Taula Intercultural de Sants, dels Castellers de Sants i d'Stop Mare Mortum, i creu fermament que el respecte hauria de ser la base de tot.

lacol
COOPERATIVA D'ARQUITECTES
WWW.LACOL.ORG
C/CICERÓ 5, SANTS · 931720677
info@lacol.org

CUINA DE BARRI
ESMORZARS
MENÚ AL MIGDIA
CARTA DE NIT
OPCIÓ VEGETARIANA
BEGUDES DE LA TERRA
CERVESES ARTESANES
CULTURA POPULAR
C/FREMIÀ 20, BAIXOS, 08014
SANTS. PAÏSOS CATALANS
93 422 16 13 WWW.IDK.CAT

CAN VIES
COL·LECTIUS I TALLERS:
COMISSIÓ ANTIREPRESSIVA ABS
LA TRAMA FEMINISTA
JOVENS TERRES DE L'EBRE
LA GUERYA (AUTOGESTIÓ DELS MALESTARS I LA CURA)
MÚSICA CAN VIES
LA BURXA
TALLER ARTS ESCÈNIQUES
TALLER ARTS MARCIALS
NEGRES TEMPESTES
GRUP DE COSTURA MIU D'ARANYES

Tens un negoci o ets una associació de Sants?
Anuncia't a La Burxa i col·labora!
Per a més informació:
laburxa@gmail.com

POESIA

Las personas curvas

(fragment)

de Jesús Lizano

Mi madre decía: a mí me gustan las personas rectas.

A mí me gustan las personas curvas,
las ideas curvas,
los caminos curvos,
porque el mundo es curvo
y la tierra es curva
y el movimiento es curvo;
y me gustan las curvas
y los pechos curvos
y los culos curvos,
los sentimientos curvos;
la ebriedad: es curva;
las palabras curvas:
el amor es curvo;
¡el vientre es curvo!;
lo diverso es curvo.

(...) Y no me gustan las personas rectas,
el mundo recto,
las ideas rectas;
a mí me gustan las manos curvas,
los poemas curvos,
las horas curvas:
¡contemplar es curvo!;
(en las que puedes contemplar las curvas
y conocer la tierra);
los instrumentos curvos,
no los cuchillos, no las leyes:
no me gustan las leyes porque son rectas,
no me gustan las cosas rectas;
los suspiros: curvos;
los besos: curvos;
las caricias: curvas.
Y la paciencia es curva.
El pan es curvo
y la metralla recta.

No me gustan las cosas rectas
ni la línea recta:
se pierden
todas las líneas rectas;
no me gusta la muerte porque es recta,
es la cosa más recta, lo escondido
detrás de las cosas rectas;
ni los maestros rectos
ni las maestras rectas:
a mí me gustan los maestros curvos,
las maestras curvas.
No los dioses rectos:
¡libérennos los dioses curvos de los dioses rectos!
El baño es curvo,
la verdad es curva,
yo no resisto las verdades rectas.
Vivir es curvo,
la poesía es curva,
el corazón es curvo.

(...)

CINEMA

Aquarius / Doña Clara

2016. Film de Kleber Mendonça Filho.

Aquarius (en la seva versió original) o Doña Clara (tal i com ha estat comercialitzat aquí) és un film llatinoamericà del director brasiler Kleber Mendonça Filho. Una pel•lícula filmada a la vora de l'Oceà Atlàntic, front les llargues platges de Pernambuco. Milers de quilòmetres separen la nostra realitat de la del film, tanmateix el cos del relat identifica una problemàtica absolutament compartida: la brutalitat de l'especulació immobiliària.

La Clara es l'última resident de l'Aquarius un edifici construït als anys 1940 a la popular Avinguda Boa Viagem. Una promotora ha decidit comprar tot el bloc per enderrocar-lo, però ella no té cap intenció de vendre casa seva. Habitant en un edifici parcialment fantasmal però amb una llum esplèndida, la Clara resisteix l'assetjament d'aquells que volen esfondrar la seva llar, un espai on reserva els seus records, i on emmagatzema la seva immensa col•lecció de vinils, desenes d'anys de la seva pròpia crònica com a crítica musical. La Clara ja no és tan jove, sobrepassa la seixantena, i la lluita per l'Aquarius s'adhereix a les seves pròpies contradiccions passades i presents. El film narra la vida interrelacionada de la Clara i l'Aquarius, dona i edifici en un sol relat, ambdós protagonistes. Espai i pell: la soledat de fer-se gran, els replans buits, les enutjoses discrepàncies familiars, la façana en rehabilitació, el sexe pagat. La història d'una dona obstinada envers un edifici amb història, la seva història.

A la cartellera del Zumzeig Cinecooperativa. Carrer Béjar, 53, Hostafrancs.

TEATRE

Bereshit dels Malnascuts

Paula Catalan Gasulla

Nou intèrprets, dues directores, quatre dramaturgs i un equip artístic d'escenografia, audiovisuals, llum, vestuari, i música: són les responsables de portar endavant aquest ambiciós projecte de creació teatral.

Tot ocorre sota la coordinació d'Els Malnascuts, un laboratori d'experimentació que, dues vegades l'any, obre una convocatòria per a joves de totes les disciplines amb l'objectiu de formar un equip creatiu per desenvolupar una idea de dramatúrgia.

L'experiència, que començà al febrer, presenta ara *Bereshit* -paraula que significa *al començament*. La proposta parteix del mite de la creació del món per explorar la condició humana en set obres teatrals, en clara analogia amb els set dies de la gènesi bíblica. Cadascuna de les obres explora un format distint: teatre físic, *performance*, conferència, *docu-reality*, metateatre... que, tot i podent entendre's per separat, formen en conjunt un discurs complert. Així, durant la tercera setmana de juny, podrem veure en cadascun dels dies consecutius una representació diferent a la Sala Beckett, institució que acull i recolza la iniciativa.

Més que un espectacle, *Bereshit* s'ha d'entendre com una mostra -*work in progress*- on allò que importa és el procés i no tant el resultat. Totalment lliure dels imperatius del mercat, es permet una total llibertat creativa i la possibilitat d'arriscar sense estar condicionada pels objectius comercials. Tot i així, les xifres parlen per sí soles: cinc dies després d'haver sortit les entrades a la venda ja s'havien exhaurit totes les localitats, indicatiu clar de l'aposta del públic per les alternatives més independents.

Del 19 al 25/06 a la Sala Beckett

VINYETA

per Agus Giralt

COL·LECTIUS DEL BARRI

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS
Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
CSA Can Vies
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

ARRAN SANTS
Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants
c/Muntadas, 24

ASSAIG DEL COL•LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Col•lectiu de teatre
Dijous de 16h a 20h
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Coral revolucionaria
Dijous de 21:30h a 23h
corco.d.alps@gmail.com
@CorCodAlps
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Col•lectiu llibertari
Divendres a les 19h
https://ateneullibertaripoblesec.wordpress.com/
ateneullibertaripoblesec@gmail.com
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Centre educatiu autogestionari
Divendres a les 19h
http://ludus.org.es/ca/arcadia
arcadiacanbatllo@gmail.com
@EscolaArcadia
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Grup de suport dels familiars de persones detingudes a l'Aturem el Parlament
Dimecres a les 19h
@FParlament
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS
Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants@blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
https://salvemlespensions.wordpress.com/
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions
C/ Olzinelles, 30

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Matins: dilluns, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes: dilluns, dimarts i dijous de 17h a 20h i divendres de 18h a 21h.
Tancat: dimarts matí i dimecres tot el dia
https://bibliotecacanbatllo.wordpress.com/
biblioteca@canbatllo.org
@bibliotecacanbatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Dilluns de 17h a 20.30h
http://bmmorral.org/
lateneu@gmail.com
C/Maria Victòria, 10

CAN BATLLÓ
Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h I de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CASAL INDEPENDENTISTA DE SANTS
De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte
c/Muntadas, 24

CASTELLERS DE SANTS
Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CENTRE SOCIAL DE SANTS
Associació de veïns I veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
http://www.centresocialdesants.org/
csocialsants@gmail.com
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA INFANTIL
Grup de cultura popular per infants
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA
Grup de cultura popular
https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com
c/Muntadas, 24

COL•LECTIU ETCÈTERA
Grup de debat I revista
Dimecres de 19h a 21h
http://www.sindominio.net/etcetera/
etcetera@sindominio.net
C/ Violant d'Hongria, 71

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
https://panxacontenta.wordpress.com/
C/ Violant d'Hongria, 71

CSA CAN VIES
Centre Social Autogestionat
Assembea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies
C/ Jocs Florals, 40-42

ENDAVANT SANTS
Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org/
@EndavantSants

ESPAI ARTS
Col•lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT
Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col.lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

ESPAI OBERT
Centre Social Autogestionat
Dilluns a divendres de 18h a 21h
http://espaiobert.org/
@SantsEspaiObert
C/ Violant d'Hongria, 71

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller de fusteria comunitaria
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Col•lectiu pel suport mutú davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants

HORTET DE LA FARGA DE SANTS
Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Col•lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
http://jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre
C/ Jocs Florals, 40-42

LA BURXA
Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA
Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

LA NAU
Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

LA PAH
Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col•lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar
Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

MALABARISTES INEXTREMIS
Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

NEGRES TEMPESTES
Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès
C/ Muntadas, 24, baixos

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

SANTS. TV
Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Taller d'infraestructures col•lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS
http://sants.unilliure.cat
unilliure@gmail.com

Si trobes a faltar el teu col•lectiu et pots posar en contacte amb nosaltres a: laburxa@gmail.com

Segueix , llegeix i difon La Burxa!

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa @laburxa

Espai infantil de Can Batlló

Construcció del parc infantil al recinte fabril de Can Batlló

ESPAI INFANT DE CAN BATLLÓ

Oriol Barras

«la Fusteria Col•lectiva de Can Batlló està impulsant la construcció d'una zona per a infants»

D'on sorgeix aquesta iniciativa?

Com ja sabreu, Can Batlló és un antic recinte industrial que, des de l'entrada veïnal de l'11 de juny de 2011, està sent recuperat, rehabilitat i autogestionat per part del veïnat.
Una de les primeres comissions que es van crear d'ençà que es va iniciar el projecte, juntament amb Infraestructures, va ser la de Fusteria, en resposta a les necessitats més immediates de millora física de l'espai.
Durant tots aquests anys de rodatge, centenars de persones han pogut gaudir de l'espai i de l'equipament del taller per cobrir les seves necessitats personals, i moltes altres han participat en les iniciatives, des d'on s'han desenvolupat intervencions comunitàries en l'àmbit de la fusteria, tant a Can Batlló com en d'altres indrets del barri i la ciutat.
Ara, des de fa uns quants mesos, des de la Fusteria Col•lectiva de Can Batlló s'està impulsant la construcció d'una zona per a infants al futur parc de Can Batlló. Es tracta d'un espai d'uns 10x80m al costat del Bloc9, i al costat de les pistes de futbol i volei.

Quin és el seu objectiu?

En aquest espai concretament volem construir un parc infantil, un parc que vagi creixent i desenvolupant-se amb la participació i aportacions de tothom qui vulgui col•laborar. Es tracta d'un parc que incorpori diverses estructures de fusta perquè hi puguin jugar les criatures del barri.
Actualment ja hem desbrossat el terreny i hem construït una grada-banc per a fer de límit de l'espai. Aquests dies també estem instal•lant un element de joc que consisteix en una estructura de quatre pilars amb una plataforma i un tobogan on s'aniran afegint altres elements de joc com gronxadors, xarxes, peces d'escalada entre d'altres.

Quines activitats s'hi desenvolupen?

A banda de l'activitat quotidiana del taller, ara mateix el projecte que es vol impulsar és la construcció col•lectiva d'un umbracle pel parc infantil de Can Batlló.
L'umbracle que volem construir estarà format per una estructura d'arcs de canya, i s'hi plantaran enfiladisses perquè amb el temps tot l'umbracle quedi cobert de vegetació.
La construcció amb canya ens ofereix diverses possibilitats que ens permeten emprar-la com a element estructural a partir de la formació d'arcs, generant estructures cistell i com a element decoratiu o en format de panell o cosit. Aquest material ens permet construir des d'estructures més sòlides com ara umbracles, canyissos, etc., fins a estructures efímeres.
L'estructura de canyes es construirà a través de diversos tallers dinamitzats per la Fusteria Col•lectiva juntament amb Volta/Investigació Canyera, un col•lectiu que treballen i experimenten al voltant de la canya.
Per tal de finançar la construcció d'aquest umbracle hem engegat una campanya de micromecenatge a la pàgina de Goteo:

https://www.goteo.org/project/ombracle-de-canya-al-parc-infantil-de-can-batllo

Qui gestiona aquest espai?

La Fusteria Col•lectiva de Can Batlló, que és un espai-taller autogestionat. És un taller obert que possibilita l'accés a un espai equipat professionalment, basat en la idea de trencar amb la lògica de l'especialització, la professionalització, i la diferenciació de rols de gènere, tot fomentant el respecte, el suport mutu, l'auto-aprenentatge col•lectiu i l'intercanvi de coneixements.

Com es gestiona aquest espai?

La Fusteria Col•lectiva de Can Batlló és un espai amb dues iniciatives paral•leles. La primera es desenvolupa els dilluns, i consisteix en el que anomenem "taller obert", on dintre de l'horari, de 10.30 a 13.30 i de 15.30 a 18.30, tothom que vulgui pot venir a realitzar els seus projectes personals de fusteria, utilitzant les eines i maquinària del taller, acompanyat en tot moment per un membre del col•lectiu. És un espai on es socialitzen tant els mitjans de producció com els coneixements tècnics, posant-los a l'abast de tothom.
L'altre es desenvolupa els dimarts dintre del mateix horari, i és el que anomenem "treball comunitari", aquest és un espai de creació i construcció permanent, que pretén participar de processos de millora, en l'àmbit de la fusteria, de les infraestructures i espais al barri, principalment a Can Batlló, però també receptiu a les necessitats d'altres espais, també obert a la participació de tothom.
El taller es finança mitjançant les aportacions econòmiques voluntàries de les persones usuàries.
En tots dos espais es prioritza la presa de decisions i el desenvolupament de les tasques de forma no jeràrquica i participativa.

On s'ubica dins de Can Batlló?

La Fusteria està situada dins del recinte de Can Batlló, al carrer 11 de juny, entre el local d'Infraestructures i l'Impremta Col•lectiva/ Editorial Descontrol. Som un espai que amb el temps i les aportacions de tothom hem anat creixent i enriquint-nos, tant en eines i maquinària com en experiències i coneixements, cosa que esperem continuar fent. Un espai obert a tothom que li agradi la fusteria, sense necesitat de tenir coneixements professionals, on sou benvingudes a acostar-vos i participar sempre que vulgueu.

★ COLUMNA VIOLETA

«Cultura» viole(n)ta

Sara Medina Peris

Som les de la mala llet. Les histèriques que sempre ens queixem de tot. Les feministes paranoiques. Amb nosaltres ja no es pot anar al cine, ni a sopar, ni a fer unes cerveses amb els amics i amigues de tota la vida: perquè incomodem, perquè ens enfadem, perquè ja no callem. «Fins als nassos d'això de l'hetereopatriarcat», sento dir entre la gent propera. Mentrestant, un parell de nenes juguen al voltant: riuen, ballen i canten amb la innocència que les caracteritza. I la lletra de la cançó que canten diu: Don Federico mató a su mujer, la hizo picadillo y la puso a la sartén, la gente que pasaba olía a carne asada, era la mujer de Don Federico... O llegeixo una enquesta feta a un grup d'adolescents entre 14 i 17 anys i només 3 de cada 10 noies es considera feminista i diuen coses com «una feminista és una dona dura, lesbiana, egoista i que es pensa que sempre té la raó». O vaig al cinema i la gran majoria de les pel•lícules actuals no passen el Test de Bechdel (tres preguntes molt simples: apareixen com a mínim dos personatges femenins? parlen una amb l'altra? i si ho fan, parlen d'alguna cosa que no siguin homes?). O parles amb amigues i t'adones que gairebé totes elles -nosaltres- han tingut alguna experiència violenta amb el sexe masculí, o les han tocat allà on no volien o les han incomodat pel carrer quan menys s'ho esperaven. O surto de festa pel barri i molts homes no et miren a la cara perquè resulta que tens tetes. O seus al metro i has d'anar arraconada al teu seient perquè el «mascle» del costat està massa preocupat per demostrar-li al món la virilitat que porta entre les cames. O se't pregunta més sovint del que seria desitjat si estàs segura del que dius perquè el teu criteri de vegades sembla que només existeixi per ser qüestionat... I és que, per molt que alguns estiguin cansats d'escoltar tantes vegades això de l'hetereopatriarcat, o de les queixes constants o de les paranoies de les feministes (...és que encara ens haurem de tallar el penis per no ser masclistes!), la cultura en tot el seu conjunt ho és, i molt, de patriarcal. I com més violetes ens posem les ulleres, més i més coses veiem i, com més coses veiem, més i més ràbia acumulem. Tanmateix, com més ho repetim, més ens hi capfiquem i més vegades ho exposem, més en serem. I amb el temps, en serem moltes... tantes... que allò que estarà mal vist serà no tenir-ne de mala llet.